

си. Религиозното възпитание почнува, прочѣе, твърдѣ рано, и то принадлежи на семейството. Но и тука ролитѣ на бащата и на майката, вижда се, да се раздилатъ. Въ всяка религия има двѣ гледки: едната срога, величественна, великолѣпна; другата блага, нѣжна и обична. Едната частъ отъ религията говори най вече на умътъ, а другата на сърдцето. Сжществуванието на Бога, неговата вѣчност и беспрѣдѣлност, неговата мждростъ, величието на свѣтътъ, строгостта на прѣсждитѣ му: ето какво открива умътъ въ религията. Добрината на Бога, любовта му за всичкитѣ твари, хубостта на вселенната, грижата на Провидението, тайнитѣ на Божиата милостъ, тѣсното сродство на Бога съ чловѣческата душа: ето религията на сърдцето. Истинската набожностъ е смѣсь отъ уважение и любовъ. Ето дѣловетѣ на бащата и на майката въ религиозното възпитание: на единътъ лѣжи грижата да поучава онова което е строго и величествено въ идеята за Бога, а на другий — онова което има утѣшително и благо за душата въ тѣзи идея; единътъ вдѣхнува покорностъ и уважение, другий — довѣрие и надѣжда, — съ една рѣчь, както е казалъ единъ Германски писателъ, бащата учи дѣтето какво нѣщо е Богъ, а майката го учи да му се моли.

Азъ се постарахъ да раздѣлѣж ролитѣ на бащата и на майката; но съ това не искахъ да кажж, разбира се, че тѣ трѣбва и единий и другий да се ограничаватъ исклютелно въ ролитѣ си. Нелѣпо ще бжде наистина да поддържаме че бащата трѣбва да бжде само строгъ, а майката само нѣжна. Съ това се компрометира властта и владичест-